

NUMMER 127
7DE JRG, 9 NOVEMBER 2009

IN DIT NUMMER:

- 1 Nieuwsberichten**
- 5 Jazz op Papier**
Fats Navarro, Han Bennink
- 8 Platenrecensies (cd/dvd)**
Edwin Berg, Holland Big Band,
Jozef Dumoulin, Flat Earth Society,
Yvonne Walter, Brian Groder e.a.
- 14 Concertverslagen**
Sonny Rollins, Maria Markesini/
Bert van den Brink, Jan Garbarek en
Roditi/Ignatzek/Rassinfosse.
- 18 New York Calling: Jack Walrath**

JAZZFLITS 128
staat 23 november op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**CONCERTERENDE JARRETT
KOELT WOEDE OP FOTOGRAAF**

Door een fotograferende toeschouwer ontstak pianist Keith Jarrett op vrijdag 16 oktober na de tweede toegift van zijn concert in Zürich in grote woede. Hij pakte de microfoon en eiste dat de fotograaf zich bekend zou maken. Niemand verroerde zich en Jarrett speelde nog een korte derde toegift.

Het was voor het eerst in vijftien jaar dat Jarrett in Zürich optrad. Het voorval gebeurde na de toegift 'I'm a Fool to Want You'. De pianist liep weg en kwam terug om, zo dacht het publiek, zijn applaus in ontvangst te nemen. Hij ontstak echter in woede, omdat hij een rood lichtje van een camera had gezien. "Als een kleine Jazz-Stalin stond hij op de bühne", zo noteerde een verslaggever van de Berner Zeitung op 19 oktober in zijn krant. Jarrett eiste dat de fotograaf zich zou melden en dat hij publiekelijk zijn excuses aan zou bieden. Toen dat niet gebeurde, kwalificeerde hij de onbekende dader als een 'asshole' om vervolgens het concert met een korte bijdrage af te ronden. Het publiek zat er als verlamd bij, meldt de verslaggever, en ging ondanks het geslaagde concert met een bittere nasmaak huiswaarts. "Was als Erzählung noch wie eine lustige Extravaganz wirken mag, ist, erlebt man es unmittelbar, nur noch schmerzlich und unerträglich."

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia 77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**VETERAAN SONNY ROLLINS TWEE UUR OP HET
PODIUM VAN GRONINGSE OOSTERPOORT**

Exact twee uur duurde het concert van saxofonist Sonny Rollins 22 oktober in de uitverkochte Oosterpoort in Groningen. Het was zijn enige Nederlandse optreden van een korte Europese tournee. Met een 'See you next time' nam hij afscheid.

[...een concertverslag van Hessel Fluitman staat op pagina 14.](#)

**KIM HOORWEG LAAT DEELNEMERS WORKSHOP
TIJDENS CONCERT MEEZINGEN**

Kim (rechts) en Erwin Hoorweg (links) tijdens de workshop.

Voorafgaand aan haar concert in Lantaren/Venster op 1 november, gaf zangeres Kim Hoorweg 's middags een workshop. Het Jeugdjournaal was erbij in Rotterdam en deed een dag later verslag. De kijkers zagen hoe zestien jongeren samen met de zangeres en haar vader, de pianist Erwin Hoorweg, de achtergrondkoortjes van een nummer instudeerden. En hoe vervolgens de workshopdeelnemers 's avonds tijdens het concert het geleerde in praktijk brachten. (Foto: Joke Schot)

NIEUWS

New Yorkse club Sweet Rhythm sluit

De New Yorkse club Sweet Rhythm, van 1975 tot 2001 werkend onder de naam Sweet Basil, heeft 24 oktober de deuren voor het laatst gesloten. In de club, gelegen in de nabijheid van de Village Vanguard, traden tal van jazzgroten op. In de jaren tachtig en negentig stonden het orkest van Gil Evans, Lester Bowie's Brass Fantasy en diverse formaties van saxofonist David Murray en pianist Abdullah Ibrahim er op het podium. Ook drummer Art Blakey, de trompettisten Doc Cheatham en Art Farmer, en saxofonist Kenny Garrett speelden er. Volgens de eigenaar kan hij door de concurrentie van clubs met gratis muziek, de dalende interesse van jongeren voor jazz en de afgenomen verkeersdrukte in de buurt het hoofd niet meer boven water houden.

Het Rutgers Institute for Jazz Studies. (Foto: website van het instituut)

Dan Morgenstern tachtig jaar

Jazzjournalist Dan Morgenstern vierde 24 oktober zijn tachtigste verjaardag. Morgenstern is van geboorte Duitser, woont sinds 1947 in de VS en was onder meer uitgever van het blad DownBeat, vertaler van het 'Jazzbuch' van Joachim-Ernst Berendt, en concertproducent. Ook schreef hij tal van stukken over jazz. Sinds ruim dertig jaar leidt Dan Morgenstern het Institute for Jazz Studies van de Rutgers University in Newark, New Jersey. Hij werd twee jaar geleden onderscheiden door het National Endowment For The Arts, de Amerikaanse overheidsorganisatie voor de Kunsten. Een rondleiding van Dan Morgenstern door het Institute for Jazz Studies is te zien op: (klik hier)

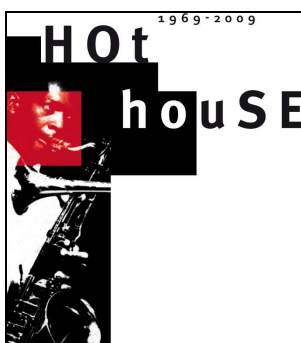
<http://www.youtube.com/watch?v=b2Usn92ENDk>.

Wilt u een kosteloos abonnement op JazzFlits? Mail dan uw e-mailadres naar: jazzflits@gmail.com (o.v.v. 'abonnement').

U krijgt dan steeds het nieuwe nummer per e-mail thuisgestuurd.

NIEUWS

PODIA

VEERTIG JAAR PODIUM HOT HOUSE MET JUBILEUMWEEKEND GEVIERD

Het Leidse jazzpodium Hot House bestaat deze maand veertig jaar. Dat wordt gevierd in het weekend van 13, 14 en 15 november. Vier componerende musici, onder wie Theo Loevendie, brengen dan een speciaal gemaakte jubileumcompositie ten gehore.

Loevendie, 79, is veruit de oudste van de vier. De jongste is gitarist Guillermo Celano (32). De anderen zijn bassist Arnold Dooyeweerd (63) en pianist Michiel Braam (45). De vier zijn gevraagd een compositie te maken waarin wordt verwezen naar de bebop-standard 'Hot House', die Tadd Dameron rond 1945 schreef. Voor de uitvoering van zijn stuk neemt Loevendie op 13 november pianist Guus Janssen mee. Baggiani treedt die avond op met zijn Celano Baggiani Group. Een dag later staat Dooyeweerd op het podium met het Trio Dooyeweerd/Olthuis/Hijmans. Ook is dan het Trio Braam/DeJooode/Vatcher met Bart Maris te beluisteren. Als feestelijke afsluiting van het jubileumweekend speelt zondagmiddag 15 november het orkest I Compani de productie 'Last Tango in Paris'. De viering van veertig jaar Hot House wordt zaterdag 9 januari 2010 afgesloten met een masterclass en concert van het Trio BBG (Bennink/Borstlap/ Glerum). Zij zullen aan zes getalenteerde muzikanten een masterclass geven die voor publiek toegankelijk is. 's Avonds zal het Trio BBG zelf een concert verzorgen.

Het kwintet van pianist Rob Agerbeek was in november 1969 de eerste formatie die onder de vlag van Hot House in Leiden optrad. In de veertig jaar daarna volgden nog zo'n zevenhonderd optredens. Een greep uit het overzicht: pianist Mal Waldron (een plaatopname), saxofonist Johnny Griffin, gitarist Toots Thielemans, saxofonist Dewey Redman, trompettist Benny Bailey, saxofonist Ben Webster (een plaatopname) en trombonist Ray Anderson. Ook kwamen er veel musici van eigen bodem, onder wie saxofonist Benjamin Herman, gitarist Eef Albers, pianist Rein de Graaff, saxofonist Ben van den Dungen, trompettist Jarmo Hoogendijk, trombonist Willem van Manen en saxofonist Piet Noordijk. Naar eigen zeggen is Hot House het op één na oudste jazzpodium van het land: "Liever eigenzinnige muzikanten dan een volle bak, liever onvoorspelbare hoogtepunten dan kabbelende main-stream. En liever één goed concert per maand dan vier-op-een-rij van dertien-in-een-dozijn. Met de muziek als boventoon en het borrelgeluid in de setpauzes", aldus de organisatie op haar website.

(<http://www.leidsjazztrio.nl/hothouse.html>)

NIEUWS

Wynton Marsalis. (Foto: Clay McBride)

Frans onderscheiding voor Wynton Marsalis

Trompettist Wynton Marsalis heeft op 6 november in de Franse ambassade in New York de Légion d'honneur, een hoge onderscheiding van de Franse regering, opgespeld gekregen. Na afloop gaf hij een concert met zijn kwintet. Marsalis treedt ieder jaar wel minstens een keer in Frankrijk op. Andere Amerikaanse artiesten die de onderscheiding kregen zijn de zangeressen Barbra Streisand en Renee Fleming.

Boek 'Miles and Me' verfilmd

'Miles and Me', het boek van de Amerikaanse auteur Quincy Troupe, wordt volgend jaar verfilmd onder regie van James Gray. De rol van Miles Davis wordt vertolkt door Samuel Jackson. Voor de muziek wordt een beroep gedaan op Prince.

Downbeat viert jubileum in N.Y.

Ter viering van het 75-jarig bestaan van het Amerikaanse blad DownBeat, heeft saxofonist/klarinetist Paquito D'Rivera op 3 november een concert gegeven in het Lincoln Jazz Center te New York. Hij deed dat samen met het Clayton/Hamilton Jazz Orchestra, de vocalisten Ernie Andrews en Freddy Cole en vibrafonist Stefon Harris.

Tineke Postma in Viva 400

Het blad Viva heeft saxofoniste Tineke Postma opgenomen in de Viva 400. In deze jaarlijkse lijst staan talentvolle jonge vrouwen (van zakenvrouwen tot creatieve vrouwen). De lijst is te vinden in een extra oktoberuitgave van het weekblad. Postma's laatste cd 'The Traveller' gooit internationaal hoge ogen. De komende maanden komt de plaat uit in: de VS (in januari 2010), Duitsland, Frankrijk, Italië en Engeland.

PODIA VERVOLG

OUD-LID WILLEM BREUKER KOLLEKTIEF GEEFT JAZZ IN FRANEKER IMPULS MET CONCERTREEKS

Saxofonist Bob Driessen, oud-lid van het Willem Breuker Kollektief en Orkest de Volharding, wil samen met twee jazzliefhebbers de jazz in de regio Franeker een impuls geven. De drie gaan in de Friese plaats workshops en jamsessies op poten zetten en een maandelijks concert in de Bogt fen Guné organiseren.

De concertreeks 'Jazz in de Bogt' is zondag 18 oktober van start gegaan met een optreden van het Rob Rader Trio en Free Power, de band van Bob Driessen. Driessen, manager van de Bogt, zal een centrale rol gaan vervullen in zowel de jazz- en improvisatieworkshops (voor beginnende en gevorderde muzikanten) als de maandelijks jamsessie. De maandelijks jamsessie wordt na ieder zondags concert gehouden; voor het eerst op 15 november. Naast Driessen staan ook jazzliefhebber Allard van Hulten en oud- concertpromotor Felix Roostenstein aan de wieg van dit initiatief. Bob Driessen speelde ook in orkesten met Hans Dulfer, Willem van Manen en Theo Loevendie.

OVERIG

NIEUW COMPUTERPROGRAMMA VOORSPELT OF MUZIEK IN DE SMAAK ZAL VALLEN

Of een song het publiek aanspreekt is niet langer een kwestie van gissen, maar kan van tevoren berekend worden met een computerprogramma. Dat zegt David Meredith van Music Intelligence Solutions 12 oktober op de website van de Amerikaanse publieke omroep NPR.

Volgens Meredith is het allemaal een kwestie van wiskunde. "[It's] a series of algorithms that we use to look at what's the potential of a song to be sticky with a listener", verklaart hij zich nader. "To have those patterns in the music that would correspond with what human brain waves would find pleasing." Volgens hem vertonen populaire muziekstukken grote overeenkomsten in ritme, harmonie, akkoordenwisselingen, lengte en tekst. Daar is zijn computerprogramma op gebaseerd. Iedere artiest kan via de website <http://uplaya.com/> zijn muziek op hitpotentie laten onderzoeken en deze naar aanleiding van de uitkomst eventueel via aanpassingen verhogen. Volgens het bedrijf Music Intelligence Solutions zal de nieuwe software deuren openen voor onbekende artiesten. Een lied met een aangetoonde hitpotentie zal in hun ogen sneller op de plaat worden gezet. Niet iedereen is enthousiast over het gebruik van het computerprogramma, zo blijkt uit het bericht van NPR. Critici vrezen voor een toekomst met eenheidsworst als het programma aanslaat. Of het zover zal komen is de vraag. Geheel onfeilbaar is Uplaya niet. Want toen wat oude hits aan het programma werden onderworpen, bleken bewezen grote hits soms niet meer dan een zesje te scoren. Niettemin kwam de Harvard Business School na onderzoek tot de constatering dat de programmatuur in tachtig procent van de gevallen een juiste voorspelling over de hitwaardigheid deed.

NIEUWS

Nieuw Frans jazzmagazine in kiosk

Het eerste nummer van het nieuwe Franse jazzmagazine 'So Jazz' ligt sinds 23 oktober in de winkel. Het maandblad heeft pianist Jamie Cullum op de cover. Het blad heeft verder artikelen over de nieuwe Cubaanse pianisten en pianist Cecil Taylor. 'So Jazz' gaat zich richten op de grote jazznamen van heden en verleden. De redactie probeert ook 'niet ingewijde' liefhebbers te bereiken. Het nieuwe blad wordt gemaakt door de medewerkers van 'Vibrations', een Zwitsers blad over lichte muziek.

VPRO start digitaal jazzkanaal

Omroeporganisatie VPRO start 1 februari 2010 met een digitaal jazzkanaal: Young Professionals Jazz. Ook komen dan een klassiek digitaal kanaal en een themakanaal voor eigentijdse muziek in de lucht. De drie digitale kanalen moeten in de lacune voorzien die 1 november met het staken van de landelijke uitzendingen van de ConcertZender is ontstaan. De ConcertZender is nog wel in Amsterdam via de lokale omroep Salto te horen.

Equinox presenteert debuut-cd

De formatie Equinox heeft 3 november in Den Haag haar debuut-cd 'Here and Now' gepresenteerd. De formatie, met Chris Johansen (ts), Dan Nicholas (gt), Johnny Daly (b) en A.J. Davis (dr), is daarop te beluisteren met eigen werk en interpretaties van stukken van onder anderen Billy Strayhorn, Thelonious Monk, Charles Mingus, Cole Porter en Ornette Coleman.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERIG VERVOLG

'MONK WAS HELEMAAL NIET WERELDVREEMD'

Over pianist Thelonious Monk doen veel misvattingen de ronde. Dat stelt Robin Kelley op 17 oktober in een interview met New York Times-journalist Ben Ratliff naar aanleiding van zijn nieuwe biografie 'Thelonious Monk: The Life and Times of an American Original'. Zo was Monk bijvoorbeeld helemaal niet wereldvreemd, meent Kelley.

"He wanted to get a hit," zegt Kelley, die bijna vijftien jaar aan de biografie werkte. "He wanted to make money. It wasn't about fame; it was about a working musician who believes that you could take a pure piece of music and get people to buy it." Monk is volgens Robin Kelley nooit van de typering afgekomen die William Gottlieb in 1947 van hem in DownBeat gaf. "A shy and elusive person", zo schreef hij, "Thelonious has been surrounded by an aura of mystery, but [it is] simply because he considers the piano the most important thing in his life and can become absorbed in composing that people, appointments and the world pass by unnoticed."

Robin Kelley sprak voor zijn biografie met alle nog levende familieleden van de pianist en kreeg een heel andere Thelonious Monk te zien. "I argue that he was incredibly engaged with his family, friends and music; he was in the business. Descriptions of him as childlike and taciturn were completely wrong." Met klem wil de auteur het beeld bestrijden van Monk als een 'artieste', als een 'reclusive personality'. Ook was hij niet zo afhankelijk van zijn beschermvrouw barones Pannonica de Koenigswarter als wel wordt gezegd, zegt Kelley. Erg bijzonder aan zijn project vond Kelley de betrokkenheid van Monks weduwe Nellie, al duurde het wel zo'n vijf jaar voor hij haar vertrouwen had gewonnen. Nellie Monk overleed in 2002 op 80-jarige leeftijd.

BLAD JAZZTIMES KOMT MET DIGITALE VERSIE

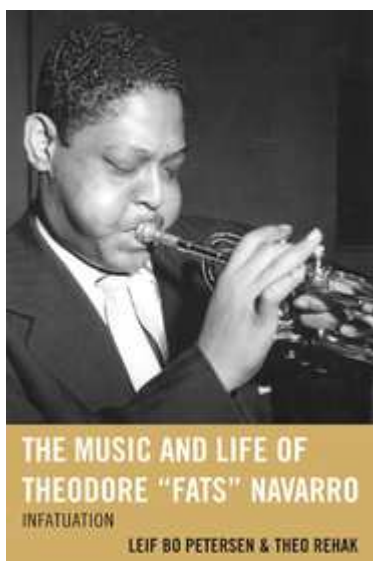
Het Amerikaanse magazine JazzTimes komt met een digitale versie. Door hun papieren abonnement op te zeggen, kunnen Amerikaanse abonnees jaarlijks acht dollar besparen. Lezers buiten de VS besparen nog veel meer.

"We want to make it as easy as possible for anyone, anywhere to enjoy the in-depth articles, insightful profiles, and music reviews that are the hallmark of JazzTimes", zegt uitgeefster Joan Lynch op de website van het blad. Ook milieuoverwegingen hebben volgens haar tot deze stap geleid. "The digital edition is searchable, environmentally friendly, can be shared with family and friends, and has hot links to all URLs in the articles and the ads." De uitgever verwacht dat de lagere prijs van de digitale editie het aantrekkelijk maakt om over te stappen. "Regardless of whether you live in the US, Canada, or overseas, this digital edition is the most cost-effective way to enjoy everything JazzTimes has to offer." Lezers met een papieren abonnement krijgen de digitale versie er gratis bij.

JazzTimes is een gezaghebbend tijdschrift dat tien keer per jaar verschijnt. Nog deze zomer werd het door de leden van de Jazz Journalists Association tot het beste jazzmagazine van het afgelopen jaar uitgeroepen. Begin dit jaar dreigde het blad over de kop te gaan, maar met een nieuwe uitgever werd in de zomer een doorstart gemaakt.

JAZZ OP PAPIER

FATS NAVARRO, DE VLEESGEWORDEN BEBOP

Leif Bo Petersen & Theo Rehak.
The music and life of Theodore 'Fats' Navarro : Infatuation.

Lanahm MD : The Scarecrow Press,
 2009.

XVI, 378 p. : ill. (Studies in Jazz ; 59).

ISBN 978-0-8108-6721-5 geb.

Prijs 46,75 euro.

De eerste keer dat ik zijn naam tegenkwam was in het bericht over zijn dood: "Theodore Navarro Jr., voor duizenden jazz-fans beter bekend als 'Fats' Navarro, overleed op vrijdag 7 juli j.l. in het Metropolitan Hospital te New York. Als oorzaak werd tuberculose opgegeven, hoewel 'Fats' in werkelijkheid het slachtoffer geworden is van een levenswijze, die helaas door een zekere groep musici (in Amerika) als 'normaal' wordt beschouwd. Fats, die de 26-jarige leeftijd bereikte, werd door velen als de grootste van alle bop-trompettisten beschouwd." (Rhythme, aug '50). Daar moest de beginnende jazzliefhebber het mee doen. Dan pakte het concurrerende Philharmonic het de maand daarna wel anders aan: een stuk van drie pagina's, inclusief 'een uittreksel uit zijn discographie' en een Duncan Schiedt-foto van een vermagerde Navarro uit 1949 over de hele pagina. Echter niet na een – eerste – schimpscheut in de richting van Rhythme afgevuurd te hebben: "Enige bladen gaven, een nu niet bepaald fijngevoelig, commentaar op zijn levenswijze, indirect verband houdend met zijn doodsoorzaak. [...] Namens alle *werkelijke* vrienden van 'Fats' Navarro tekenen wij hiertegen fel protest aan! Geen muziekblad heeft o.i. het recht om insinuaties op het privéleven van een overleden musicus te publiceren. Men moet zich beperken tot de muziek zelf." Moeten inhoud én bewoording van beide citaten gezien worden in het licht van de opvattingen in die dagen, de persoonlijke omstandigheden van een jazzmusicus zijn allang gemeengoed geworden in biografieën en ook autobiografieën. In een recente studie over Navarro hebben de auteurs zelfs een extra hoofdstuk ingelast over heroïneverslaving – want daar hebben we het over – en die van Fats Navarro in het bijzonder.

Leif Bo Petersen in Denemarken en Theo Rehak, een neef van trombonist Frank Rehak, hadden zich al jaren in hun onderwerp verdiept, toen ze elkaar in 2002 vonden en besloten samen te werken. Dat Navarro's korte tijd van leven met een muzikale nalatenschap van zo'n zeven jaar een boek oplevert van bijna vierhonderd pagina's, duidt erop dat de schrijvers zeer nauwgezet te werk zijn gegaan. Het boek valt in wezen in tweeën uiteen: de eigenlijke biografie en een analyse van zijn werk op de plaat. Deze bijdragen wisselen elkaar af per periode. Bij vrijwel elke stap die Navarro zette is nagegaan of de bronnen elkaar niet tegenspreken. En elke solo, waarvan er vele zijn uitgeschreven, wordt besproken. Buiten de gebruikelijke discografische informatie geven de schrijvers van elke titel de componist, waar het thema op gebaseerd is, het vormschema, de toonaard, het tempo, matrijsnummer en de duur. Verder vermelden ze de oorspronkelijke koppeling van de 78-toerenplaat, maar niet de latere issues. Soms is hun luisterbron, zoals bij alle opnamen met de band van Lionel Hampton, slechts een geleende tape. In dat geval kan de lezer zich afvragen wat hij aan een analyse heeft als hij de muziek nooit zal kunnen beluisteren.

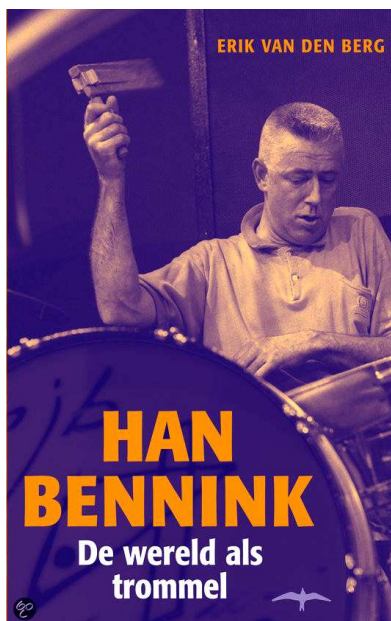
Bij de aanhangsels een overzicht van alle opnamen, dat hier een 'nomenclature' heet, een chronologie en een toelichting bij termen uit de wereld van de opnametechniek (lakplaat, airshot, privé-opname etc.).

Fats Navarro omspande precies de tijd van de bebop, vanaf de eerste tekens met de band van Billy Eckstine tot de laatste session in juni 1950 toen de scherpe kantjes er al vanaf waren. Met deze grondige studie kunnen zijn vele fans nog jaren vooruit.

Jan J. Mulder

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

HAN BENNINK: EEN ZAAANSE INDIAAN

Erik van den Berg.
Han Bennink:
De wereld als trommel.
 Amsterdam : Thomas Rap, 2009.
 ISBN 978 90 6005 671 4.

Jellie Dekker.
DVD Hazentijd.
 Data Images 06, 2009.
 (distributie: www.toondist.nl)

Als er iemand een overtuigend pleidooi levert voor het verhogen van de AOW-leeftijd naar 67 jaar, dan is het Han Bennink wel. Ofschoon hij alweer twee jaar van Drees trekt, zit zijn leeftijd zijn energiehuishouding nog bepaald niet in de weg. Hoewel de slagwerker dus nog zeker jaren mee kan, zijn er nu toch (min of meer tegelijkertijd) een biografie en een documentaire over hem verschenen. Volkskrant- en JazzBulletin-redacteur Erik van den Berg werkte een paar jaar aan 'Han Bennink: De wereld als trommel' en Jellie Dekker maakte met 'Hazentijd' een pendant voor haar eerdere portret van pianist Misha Mengelberg, getiteld 'Afijn'. Het boek en de dvd complementeren elkaar uitstekend, zodat we een aardig compleet beeld krijgen van Han Bennink als muzikant en als mens.

Erik van den Berg heeft merkbaar veel tijd in het boek gestoken, want er worden de meest curieuze details boven water gehaald. Zo ging hij zelfs bij zangeres Selma 'Zus' Jansen te rade of het nu wel of niet vader Rein Bennink was geweest die destijds de geluidseffecten (de zweepslagen, het hoeftgetrappel) verzorgde bij de jaren vijftig-hit 'De Postkoets' van de Selvera's. De helft van de zingende zusjes beweert overigens van niet, waar de broers Han en Peter zeker menen van wel. Het zal een eeuwig mysterie blijven.

In zijn grondigheid om dit soort biografische details te achterhalen vergeet Van den Berg overigens niet om de grote muzikale grote lijn uit Benninks carrière uit het oog te verliezen. Zo horen we over zijn eerste muzikale ontdekkingen aan de hand van vader Rein. Die was slagwerker bij het AVRO-ensemble de Zaaiers, en speelde niet onverdienstelijk klarinet, in de stijl van Benny Goodman. Dat kunnen we horen op de bijgevoegde cd, waarop de dertienjarige Han zijn vader en pianist Gerard Harms begeleidt in een viertal nummers, vastgelegd op een 78-toerenplaat in een oplage van één. Van zijn vader kreeg hij al snel zijn eerste snare drum cadeau, het begin van een liefde voor dat specifieke onderdeel van het drumstel, zoals we in de loop van het boek zullen lezen.

We volgen de onzekere Han als bebop-drummer in het trio van Pim Jacobs, en uit dien hoofde ook als begeleider van grote Amerikanen als Johnny Griffin en Sonny Rollins (een ervaring waarvan hij erg veel leert). We lezen mee in zijn dagboek, waarin hij zijn muzikale ervaringen én twijfels over zijn eigen kunnen optekent. Datzelfde dagboek komen we ook tegen in 'Hazentijd', waar we er Bennink zelf uit horen voorlezen, met zijn karakteristieke hoge stemgeluid. Dat het met zijn drumkwaliteiten allemaal nogal meevalt, blijkt als hij steeds meer gevraagd gaat worden, en zeker in de overgang van jazz naar Europese geïmproviseerde muziek ook internationaal een steeds grotere rol van betekenis gaat spelen. Naast zijn langdurige samenwerking met Misha Mengelberg (al bijna vijftig jaar!), eerst in diens kwartet, later in de ICP, komt er ook een vruchtbaar trio van de grond met de Duitse saxofonist Peter Brötzmann en de Belgische pianist Fred van Hove. Maar omdat Han een uiterst matige drinker is en zijn muzikale partners halve tournees door Duitsland in een alcoholische waas doormaken, wordt het hem uiteindelijk te veel, en pakt hij na afloop van een concert (in 1975) zijn spullen, en rijdt naar huis, 'huilend, en in één ruk.' (pagina 152)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

“Erik van den Berg heeft merkbaar veel tijd in het boek gestoken, want er worden de meest curieuze details boven water gehaald. In zijn grondigheid om dit soort biografische details te achterhalen vergeet Van den Berg overigens niet om de grote muzikale grote lijn uit Benninks carrière uit het oog te verliezen.”

Dit zegt veel over Bennink. Hij kan behoorlijk wat hebben, maar kapt soms ook dingen af die hem niet zinnen, zowel op het muzikale als het persoonlijke vlak. Daarnaast is hij een natuur- en gevoelsmens, een soort van Indiaan, die enorm kan genieten van vogels. In 'Hazentijd' zien we hem rondlopen in de spectaculaire natuur rond het Canadese Banff, waar hij met de ICP een masterclass geeft. 'Als een specht mijn weg kruist, weet ik dat het goed komt, die dag,' vertrouwt hij Jellie Dekker toe. De specht is zijn absoluut favoriete vogel, lezen we ook in 'De wereld als trommel': 'Spechten zijn de beste drummers van de wereld. En dan kunnen ze nog vliegen ook.' (pagina 211)

In de periode van de vroege ICP en het trio Brötzmann/Van Hove/Bennink sleept hij een forse Citroën-bus vol slagwerk en ander geluidproducerend materiaal mee. Eigen bouwsels, zoals de 'soft trumpet' (een tuinslag met trompetmondstuk), de 'harinet' (een stuk pijp met klarinetmondstuk), Tibetaanse hoorns, Vietnamese mondorgeltjes, Afrikaanse duimpiano's, en wat dies meer zij. Hij weet het jaren na dato bijna nog allemaal te benoemen. 'Alleen wat een oe-oe is weet ik echt niet meer.' (pagina 156). Zo volgen we in het boek de weg zoals alle grote kunstenaars die gaan: terug naar de essentie. Want de laatste jaren beperkt Bennink zich graag weer tot de snare drum. Hij bezit er een stuk of tien, lezen we op pagina 191, voor alle doeleinden het juiste model. In 'Hazentijd' zien we hem tijdens zijn masterclass omringd door een groepje drummers die ook allemaal slechts een snare voor zich hebben.

Van den Berg concentreert zich voornamelijk op Benninks muzikale universum. Daarbij weet hij een aantal rake analyses te doen, en biedt hij ook ruimte aan de controverses rond de drummer. Dat hij te hard zou spelen, dat hij z'n swingende bebopspel verkwanseld zou hebben voor amateuristisch improvisatiegepiel, dat hij te veel een clown op het podium zou zijn, enzovoorts. We krijgen een behoorlijk compleet beeld van hoe Han als improvisator functioneert, en wat hij van collega's verwacht en aan hen waardeert (en andersom). Het beeldende werk van Bennink blijft relatief onderbelicht, en wat dat betreft is de documentaire van Dekker een welkome aanvulling. We zien hem daar onder meer bezig tijdens de manifestatie Kunst op Kamers in zijn woonplaats De Rijp. In een loodgieterswerkplaats c.q. -opslagplaats voelt hij zich erg thuis. Opa Bennink was immers ook loodgieter, zo vertrouwt hij ons toe (en dat hadden we bij Van den Berg natuurlijk ook al kunnen lezen). Hij maakt spannende installaties van de aanwezige onderdelen en gebruikt uiteraard ook de muzikale kwaliteiten van een cv-radiator of een stuk pijp. Mooi om te zien hoe muziek en beeldende kunst hier samenkomen, net zoals in zijn werken, waarin vaak 'muzikaal afval', zoals kapotte saxofoonrietjes en stukgeslagen drumstokjes, verwerkt is.

Dat is overigens iets wat ik zowel bij Van den Berg als Dekker miste: het verhaal over de beroemde stokjes-stuksla-act van Han. In de jaren zeventig en tachtig maakte hij er een gewoonte van om grote hoeveelheden goedkope Oost-Duitse drumstokjes te kopen. Die sloeg hij in rap tempo stuk met goedgemikte rimshots op de snare, en de puntjes schoten alle kanten op, soms in het systeemplafond of tussen de coulissen, maar vaak ook in het publiek. Hij is er mee opgehouden toen hij tijdens een concert in Italië de bril van een toeschouwer verbrijzelde.

“Het boek en de dvd complementeren elkaar uitstekend, zodat we een aardig compleet beeld krijgen van Han Bennink als muzikant en als mens.”

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Naast het portret van een boeiend en gedreven musicus bieden zowel biograaf als filmster aantrekkelijke extra's. Erik van den Berg heeft een prachtig cd'tje vol curiosa bij elkaar weten te sprokkelen. De opname van de piepjonge Han met zijn vader memoreerde ik hierboven al, maar er is ook een fenomenale 'They Can't Take That Away From Me', gespeeld met bassist Ruud Jacobs en Sonny Rollins, opgenomen in Arnhem in mei 1967. Het doet wel erg verlangen naar een weerzien van beide grootheden. Curieus is ook de drumsolo die Han speelde tijdens het roemruchte optreden van het Misha Mengelberg Kwartet op het Newport Jazz Festival in 1966. Het is namelijk de enige muziek die bewaard is gebleven van dat concert.

'Hazentijd' biedt naast de zeventig minuten durende film zeven concertopnamen (bij elkaar nog eens een dik uur), waarvan de meeste van recente datum: met de ICP, Tobias Delius kwartet, Guus Janssen en het Royal Improvisers Orchestra. Er is echter ook een opname van een duo-concert van Han en Misha in de Groningse jazzclub De Spieghele, uit 1980. De zwart-wit beelden laten zien dat de houdbaarheid van videobanden helaas niet al te lang is, en het is dus bij tijd en wijle erg schokkerig en wiebelig. Maar het geeft wel een mooi beeld van het duo in hun wildste periode, met Han ook op klarinet, viool en zingende zaag (de 'Sandvik Stradivarius', zoals we bij Van den Berg kunnen lezen).

Herman te Loo

CD-RECENSIES

EDWIN BERG

Perpetuum

Bee Jazz Records

(<http://www.edwinberg.nl>)

De Nederlandse pianist Edwin Berg (1972) is bezig het helemaal te maken in Frankrijk. De cd 'Perpetuum', die hij opnam met twee Franse musici (bassist Eric Surmenian en drummer Fred Jeanne), oogst lovende kritieken in jazzbladen. Een Franse journalist schrijft: 'Een waarlijk sieraad'. Edwin is in eigen land geen onbekende in de jazzscene, maar dat is slechts een beperkte markt. De kans dat Berg ook hier breder bejubeld wordt, is groot. Hij heeft een knap staaltje van zijn kunnen laten vastleggen. Alle prijzen die hem ten deel vielen, zijn - afgaande op dit album - zeer verdiend.

'Perpetuum' bevat eigen composities, werk van Jeanne en Surmenian, maar ook een interpretatie van een prelude van Bach en een standard als 'All the Things You Are'. Berg kenmerkt zich als een lyrische toetsenist, die de muziek voor zich laat spreken en het onhebbelijke 'showing off', dat je bij jonge honden nog wel eens tegenkomt, verre van zich werpt. Zijn superieure techniek - Berg studeerde klassieke muziek en jazz in Utrecht - maakt als vanzelfsprekend onderdeel uit van het breed uitwaaiende, maar hechte samenspel met de dienende mannen van het ritme. Berg beroert de witte en zwarte toetsen met een fijnzinnig toucher.

Aangenaam, zo'n elegante jazzler, die zijn klassieken kent en zonder opdringerigheid zijn persoonlijke smaak etaleert. Zelfs de afgekloven, super sentimentele Michael Jackson-hit 'Ben' klinkt na de behandeling door Berg als een voornaam stuk uit het American Songbook. 'Perpetuum' straalt een weldadige rust uit, maar verveelt geen moment.

Hans Invernizzi

HOLLAND BIG BAND

Live

Online Jazzshop

Voor een impressie van de opname:

<http://www.youtube.com/watch?v=i2LqInffCMo>

VERVOLG CD-RECENSIES

Pier K is de naam van een cultureel centrum in de Haarlemmermeerpolder, met twee vestigingen - één in Hoofddorp (Waddendweg 5) en één in Nieuw Vennep (Harmonieplein 2). Op die laatste locatie vond op 5 april 2009 een jazzconcert plaats door de Holland Big Band, de achttienman sterke formatie die aangevoerd wordt door trompettist Loet van der Lee. Het orkest bestaat nu sinds een jaar of zes en het werd weer eens tijd om de muzikale prestaties vast te leggen.

De Holland Big Band is uiteraard graag beschikbaar voor grote feesten en dergelijke (zie voor informatie daarover op het internet) en heeft ook een uitgebreid repertoire voor dergelijke gelegenheden, maar wie bij voorbeeld het optreden op het jongste Meer Jazz Festival heeft meegemaakt, zal toch beamen dat de band in de eerste plaats een jazzorkest is. Gelukkig beschikken Loet van der Lee en de zijnen over trouwe sponsors die dat af en toe mogelijk maken. Zodra de mogelijkheid zich voordeed om gebruik te maken van de akoestische kwaliteiten van de Pier K-theaterzaal, konden er dan ook snel afspraken gemaakt worden. 'Live' is het resultaat en een mooie aanvulling van het inmiddels indrukwekkende bestand van vaderlandse bigband-cd's, want de Holland Big Band was in vorm.

Acht stukken werden voor de concertopnamen uitgezocht, op twee na ('Neo Terra' van Freddie Hubbard en 'Tren a Palencia' van Kurt Weiss) afkomstig van Nederlandse componisten. Twee orkestleden, trompettist Kurt Weiss en baritonsaxofonist Sebastian Ohm, leverden bewerkingen; de overige arrangementen kwamen van Johan Plomp en Rob Horsting. Behalve leider Van der Lee met zijn bugel en Weiss - dito, komen solistisch naar voren: de tensesaxofonisten Tom Beek en Willem Hellbreker (ook op sopraan), altsaxofonist Gerlo Hesselink, trompettist Gerard Kleijn, pianist Dirk Balthaus (met een prachtig intermezzo in 'Balanced Action'), trombonist Bart Lust, gitarist Jeen Rabs en slagwerker Haye Jellema. Die beide laatsten trekken samen pijlsnel van leer in Gerard Kleijns 'Cupid's Arrows', terwijl Jellema bij voorbeeld in 'Neo Terra' duidelijk maakt dat hij ook vertrouwd is met het stevige werk. Gerlo Hesselink blaast hem daar niet omver. Loet van der Lee soleert verder in zijn eigen meditatie in 3/4 'I still see you', Bart Lust in diens 'Tunnel Vision', waarin Jeen Rabs herinneringen aan Wes Montgomery ophaalt en in een feestelijke samba 'Don't touch the bell', terwijl Willem Hellbreker voor de solistenmicrofoon staat in 'Heart of the matter' en 'Balanced Action' - twee stukken die hij zelf bijdroeg.

Bij gebrek aan platenzaken waar muziek uit dit genre en van dit niveau voorhanden is, zult u voor de aanschaf naar de Online Jazzshop, Albert Schweitzerstraat 32, 1561 GE Krommenie moeten (houdt rekening met een naderende Sint! - 'Tren a Palencia' en Hubbards 'Neo Terra' bieden ook voor onmuzikale geesten Spaanse aanknopingspunten). U kunt daar ook goed terecht via info@online3jazzshop.com. Ik zou zeggen: doen!

Lex Lammen

JAZZQUOTE

"One very important thing I learned from Monk was his complete dedication to music. That was his reason for being alive. Nothing else mattered except music, really."

Sonny Rollins

(bron: www.allaboutjazz.com)

BEN WEBSTER
The Brute & The Beautiful
 Storyville

Bekijk Ben Webster, The Brute:
<http://www.youtube.com/watch?v=PoYc4XV7M8o>

FLAT EARTH SOCIETY
Cheer Me, Perverts!
 Crammed Records

Bekijk Flat Earth Society; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=J7eIr-EsONY>

VERVOLG CD-RECENSIES

De Ben Webster Foundation en het Deense platenlabel Storyville vierden de honderdste geboortedag van saxofonist Ben Webster door een achtvoudige cd-box uit te brengen. Maar omdat er nóg meer materiaal beschikbaar bleek, is dat nu op een dubbel-cd gepubliceerd. De eerste cd toont de swingende, temperamentvolle Webster (The Brute) en de tweede de romantische, wat meer in zichzelf gekeerde Webster, met ballads (The Beautiful). Webster had een kenmerkend geluid op zijn tenorsaxofoon. Vooral zijn lazy spel in zijn ballads is legendarisch.

Er staat zowaar ook een Nederlandse opname op, gemaakt op 19 mei 1972 in Leiden. Het is 'The Theme' van Miles Davis en naast Webster spelen Tete Montoliu op piano, Rob Langereis op bas en Erik Ineke op drums. Het publiek is uitzinnig.

De kwaliteit van de opnamen is niet altijd even denderend. Ze dateren van 1949 tot 1972 (Ben Webster stierf in Amsterdam op 20 september 1973). Sommige tracks zijn Deense radio- en tv-opnamen, onder meer met de Danish Radio Big Band. Anderen zijn gemaakt in jazzclubs. Er zijn ook bandopnamen bij die Webster zelf maakte op zijn Uher-bandrecorder. Gelukkig voor de verzamelaar zijn deze banden niet verloren gegaan en is er niet gewoonweg opnieuw overheen opgenomen.

Peter J. Korten

Geordende chaos. Bedachte wanorde. Daar staan ze voor. Flat Earth Society (FES) is een Vlaamse bigband. De muzikanten nemen hun muziek uiterst serieus, maar zo klinken ze niet. Met veel humor en speelplezier brengen ze een kostelijk repertoire. Klarinettist Peter Vermeersch is het brein achter FES, zoals de band in België meestal genoemd wordt. Hij is van oorsprong architect. Dit soort lieden bepaalt doorgaans hoe een gebouw eruit zal gaan zien. Vermeersch doet dat nu dus ook met muziek. Hij stuurt dertien mannen en één vrouw (Berlinde Dewan op bastuba) door een labyrint van aaneengeschakelde verzin-sels.

Over de naam van de cd, 'Cheer Me, Perverts!', zei hij in een interview met Jazzmozaïek: "Die titel is mijn manier om de decadentie van het misnoegde Westen aan de kaak te stellen". Het album biedt kunstige arrangementen voor de blazers met soms een rauwe gitaar erdoorheen. En vlotte tempi, met de tuba die op de achtergrond zijn eigen verhaallijn heeft. Het verschijnsel bigband wordt daardoor op een frisse manier en met humor opnieuw op de kaart gezet.

Op het bijna tempoloze 'Too Sublime In Sin' wordt de spaarzame rust op acute wijze onderbroken. Mijn hart zat in mijn keel! Alsof plotseling een trein de kamer komt binnendenderen. En wat een strakke timing heeft de groep. 'Kotopoulopolology' zou klinken als de werking van de maag na het eten van een mislukte Griekse stoofschotel. Tsja. Soms lijkt de cd dwars of provocerend, maar creatieve muzikaliteit blijft steeds het fundament. 'Cheer Me, Perverts!' geeft je zin om Flat Earth Society live te horen en vooral te zien.

Peter J. Korten

JAZZQUOTE

"The qualities in music which I considered most important -- and still do -- were beauty, simplicity, originality, discrimination, and sincerity."

Paul Desmond

(bron: www.allaboutjazz.com)

VERVOLG CD-RECENSIES

GIANNI LENOCCI Ephemeral Rhizome Evil Rabbit Records)

(<http://www.evillrabbitrecords.eu>)

Het Nederlandse label Evil Rabbit Records slaat z'n vleugels steeds verder uit, want men beperkt zich niet meer tot werk van Nederlandse musici. 'Ephemeral Rhizome', de solopiano-cd van de Italiaanse pianist Gianni Lenoci is er het bewijs van. Waar het label echter niet aan tornt, zijn de uitgangspunten: spannende geïmproviseerde muziek met een herkenbaar Europees gezicht. We kunnen Lenoci ook bepaald niet makkelijk aanzien voor een Amerikaan. Het eerste, lange stuk op de cd, 'For Robert Helps', heeft meer met de Franse impressionistische pianomuziek dan met blues of gospel. Met veel tremolo's produceert Lenoci een kabbelende, meanderende muzikale lijn die het volgen meer dan waard is. Toch blijft het op 'Ephemeral Rhizome' niet bij dit soort vriendelijke, impressionistische muziek. In 'Afrika metropolitaine' werkt de Italiaan met Cecil Taylor-achtige, gehamerde clusters, en in 'Bluish' beroert hij op stevige wijze het binnenwerk van de vleugel. Dit laatste stuk is overigens het meest jazzachtig. Zoals de titel al doet vermoeden, raakt hij hier voorzichtig even een soort blues aan, niet zwaar aangezet, maar als een aquarellist.

Herman te Loo

AUDREY CHEN/ ROBERT VAN HEUMEN Abattoir

Evil Rabbit Records

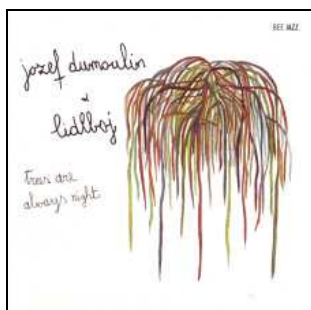
(www.evillrabbitrecords.eu)

Met 'Abattoir', de titel van hun eerste cd, geven celliste/vocaliste Audrey Chen en elektronicanman Robert van Heumen al aan dat ze geen muziek voor tere zieltjes maken. De improvisaties die ze bij Steim in Amsterdam produceerden en vastlegden, gaat uit van Chen's soms orthodox en soms experimenteel bespeelde cello, en haar stemgeluid. Met dat laatste zoekt ze vaak de extremen op, en krijsende of gillende klanken zijn vaker aan de orde dan welluidende, mooie. Van Heumen bewerkt die akoestische klanken met de software uit zijn laptop, zodat volkomen onduidelijk wordt of we Chen nu live horen, of via een omweg. Dat maakt het spannend, hoe ongemakkelijk de muziek af en toe ook is. En wie bereid is om zich de klankwereld van het tweetal eigen te maken, vindt er ook weer een eigen schoonheid in.

Herman te Loo

JOZEF DUMOULIN & LIDLBOJ Trees Are Always Right Bee Jazz

(www.beejazz.com)

Bekijk Lidlboj; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=DOHIR0y7DPE>

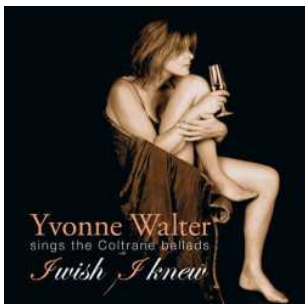
De Belgische toetsenspeler Jozef Dumoulin is bekend als Fender Rhodesman in groepen als Octurn en Määk's Spirit. De cd 'Trees Are Always Right' is het debuut van zijn trio Lidlboj, met drummer Eric Thielemans en baritonsaxofonist Bo van der Werf. Het klankidoom dat de groep hanteert, vertoont verwantschap met lounge en soms met dance, maar gaat veel verder. Lidlboj levert geen muzikaal behang of dansmuziek, maar een soort filmmuziek bij een droom, atmosferisch en eigenzinnig. Voor jazzbegrippen is de muziek vrij statisch, en de solo's van Van der Werf doen ook eerder denken aan de rol van een saxsolo in een popnummer dan aan een jazzsolo. Er zijn overigens maar een paar nummers op deze cd waar zijn akoestische instrument te horen is. Vaker grijpt hij naar de elektronische EWI. Wat immers voorop staat bij dit trio, is het groepsgeluid, en daar krijgt de elektronica de voorrang. Het andere akoestische element in de groepsklank is dat van zangeres Lynn Cassiers, die met haar vibratoloze, onopgesmukte zang een extra dimensie aan een aantal nummers, zoals 'Lidl By Lidl' en 'Emine' geeft. En dan zijn er af en toe nog flarden met kinderstemmen, die een idee geven waar de groepsnaam misschien vandaan komt.

Herman te Loo

YVONNE WALTER
I wish I knew; Yvonne Walter sings
The Coltrane Ballads

YWAKO Music

(<http://www.yvonnewalter.com>)

ATZKO KOHASHI /
FRANS VAN DER HOEVEN
Amstel Moments

BonDEE Japan

(<http://www.atzkokohashi.com>)

Bekijk Atzko Kohashi; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=ahKKwNipqUI>

VERVOLG CD-RECENSIES

De avant-gardist John Coltrane wekte alom verbazing toen hij in 1961 een langspeler opnam met gevoelige ballads. De saxgigant improviseerde niet, maar nam louter de melodielijnen op en creëerde zo'n plaat die je 's avonds laat draait. De in Eindhoven geboren zangeres Yvonne Walter, die furore maakte in België, omarmde de stukken en croonde de acht door Coltrane vertolkte composities plus vier nummers van eigen keuze. Begeleid door niet de minsten: Rob van Kreeveld op piano en Mary Hehuet op contrabas.

Als jonge meid was Walter al begeistert door het werk van Coltrane en diens tijdgenoten. Waar andere tieners dweepten met Elvis, sloot zij zich op in een box van een platenzaak om zich te laven aan de moderne jazz. 'I wish I knew' is alweer de zesde cd van de vrouw die een oude bekende is in de Antwerpse jazzscene. Dat Yvonne Walter al vaker had samengespeeld met Van Kreeveld en Hehuet in haar favoriete jazzcafé Hopper is goed te horen. Het samenspel is heel organisch, vanzelfsprekend en ontspannen. Een drummer mis je niet. Achteroverleunend tegen het klankenmuurtje van piano en bas zingt-zegt Walter, met een afgemeten dictie en frasering, de teksten van de groten uit de Amerikaanse jazztraditie. De klankkleur van Yvonne's stem en haar uitspraak van het Engels moeten je aanspreken, maar feit is dat zij dit repertoire uitstekend aankan. Ze is zeer overtuigend in haar voordracht en heeft zich de overbekende songs volledig eigen gemaakt.

Hans Invernizzi

De Japanse jazzpianiste Atzko Kohashi – autodidact, maar geschoold door Steve Kuhn - is idolaat van Amsterdam. Hoewel ze successen boekte in haar moederland en zeven jaar in het Mekka van de jazz New York woonde en werkte, roemt zij in interviews en de linernotes van haar tweede cd 'Amstel Moments' het muzikale klimaat van onze hoofdstad. Ze geniet van de vrijheid en tolerantie, de openheid en nuchtere mentaliteit in Mokum. Niet voor niets gaf Atzko haar eerste album de titel 'Amstel Delight'. Toch is het puur toeval dat Kohashi de vruchtbare Nederlandse voedingsbodem ontdekte. Zij belandde hier als expat omdat haar echtgenoot door zijn werkgever naar ons land werd overgeplaatst. Dus het is afwachten geblazen hoelang we kunnen genieten van Atzko live in het Bimhuis.

Het is een goede zaak dat ze haar muziek heeft laten registreren. Een nog betere keuze is het inzetten van contrabassist Frans van der Hoeven, die iedereen in het jazzwereldje kent en een voortreffelijke geluidsstudio uitzocht. 'Amstel Moments' is heerlijk warm gemasterd. Dat komt het meanderende, gedecideerde spel van Atzko in de stijl van Bill Evans en Keith Jarrett en de ronde sound van Frans' bas zeer ten goede. De drukte van de stad hoor je bij Kohashi niet terug. De eigen songs en interpretaties van minder bekend Amerikaans werk stralen een weldadige rust uit. Atzko speelt met een gerijpte volwassenheid en diep doorvoelde liefde voor pianojazz, die een verknochtheid aan het Zenboeddhisme doet vermoeden.

Hans Invernizzi

JAZZQUOTE

"A good quartet is like a good conversation among friends interacting to each other's ideas."

Stan Getz

(bron: www.allaboutjazz.com)

**CHARLIE MARIANO/PHILIP
CATHERINE/JASPER VAN 'T HOF**
The Great Concert (Stuttgart)

Enja

Bekijk Mariano/Catherine; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=rLht-VtEQT8>

BRIAN GRODER

Groder & Greene

Latham Records

(www.briangroder.com)

VERVOLG CD-RECENSIES

Als platen in de titel al het bijvoeglijk naamwoord 'great' met zich meedragen, dien je op je hoede te zijn. Meestal is de aanduiding schromelijk overdreven. In dit geval is van de titel 'The Great Concert' echter geen letter van gelogen. Altsaxofonist Charlie Mariano, gitarist Philip Catherine en pianist Jasper van 't Hof maakten in de jaren zeventig deel uit van de Europese jazz-rockgroep Pork Pie (met onder meer basgitarist Bo Stief en de drummers Aldo Romano of John Marshall). Na de ontbinding daarvan zochten ze elkaar nog wel eens op om in trioverband te spelen. Op 2 mei 2008 gebeurde dit na lange tijd weer, in het Theaterhaus in het Duitse Stuttgart. Mariano was inmiddels 84, en moest in deze periode regelmatig concerten afzeggen vanwege een kwakkelende gezondheid. Wie een broze muzikant verwacht, komt echter bedrogen uit. Al vanaf zijn allereerste noten in zijn eigen compositie 'Crystal Bells' vlamt hij, en dat zal hij blijven doen tot de laatste noten zijn verstorven in een ovationeel applaus. Het trio klinkt precies naar wat er op het podium staat of zit: drie wijze oude(re) mannen, met een enorme muzikale zeggingskracht. Ze droegen ook alle drie composities bij, die stuk voor stuk liedjes hadden kunnen zijn, van de rockballad 'Randy' van Mariano tot de heerlijke wals 'L' Eternel Désir' van Catherine. En als Mariano tot in de bovenste noten van zijn alt klimt, en hartverscheurend mooi soleert, weet je dat je een heel bijzondere plaat te pakken hebt.

Herman te Loo

De Amerikaanse trompettist Brian Groder heeft een talent voor het vinden van de juiste muzikale partners. Op zijn vorige cd, 'Torque', nodigde hij rietblazer Sam Rivers uit, en nu staat hij weer met zo'n ondergewaardeerde grootheid op de plaat: pianist Burton Greene. Op één compositie van Burton Greene na (het woordspelerige 'Hey Pithy, Can You Throat the Erectus', met een vette knipoog naar Charles Mingus) zijn alle stukken op 'Groder & Greene' open improvisaties. Het pleit voor de musici (saxofonist Rob Brown, bassist Adam Lane en drummer Ray Sage zijn de anderen) dat me dat na een eerste blinde beluistering verbaasde. Neem nou het openingsstuk, 'Landfall', dat met een duo van trompet en bas opent, en nadat alle musici zich er één voor één bijgevoegd hebben, gaat het met een solo van Brown naar een heftige climax om weer even fraai af te bouwen. Bij vrijwel alle nummers zit er wel een of andere goed vormgegeven structuur in, waarbij ook niet alle vijf het nodig vinden om te allen tijde te spelen. Zo verstilt 'Cryptic Means' halverwege tot een balladachtig duet van Groder en Greene. Ik zeg met opzet 'achtig', omdat de musici de clichés zorgvuldig mijden. En met Greene's ruime ervaring in andere muzieksoorten dan alleen jazz (klezmer, Indiase muziek) en aanstekelijke muzikale humor ontstaat een fantsierijk amalgaam dat voor de volle 75 minuten blijft boeien. En dat de opnamestudio in de New Yorkse Greene Street stond is natuurlijk een mooi toeval.

Herman te Loo

JAZZQUOTE

"I think that a musician is like a doctor, he's supposed to heal people and make them feel better."

Steven Turre

(bron: www.allaboutjazz.com)

CONCERTVERSLAGEN

SONNY ROLLINS

Bezetting:

Sonny Rollins (ts),
Clifton Anderson (tb),
Bobby Brown (gt),
Bob Cranshaw (el.b),
Kobie Watkins (dr),
Kimati Dimuzulu (perc).

Datum en plaats:

22 oktober 2009,
Oosterpoort,
Groningen.

Een musicus van 79 jaar die de hele wereld nog rondvliegt om te spelen. Gaat dat wel goed? In het geval van saxofonist Sonny Rollins kan die vraag bevestigend worden beantwoord. Hoewel hij niet meer de rijzige man is van een jaar of wat terug, bleek hij 22 oktober in Groningen nog steeds in volle glorie te kunnen blazen. Groningen was het eerste concert van een serie van zeven in Europa, waarin Rollins wordt begeleid door trombonist Clifton Anderson, gitarist Bobby Brown, elektrische bassist Bob Cranshaw, drummer Kobie Watkins en percussionist Kimati Dimuzulu. Een bezetting zonder piano dus. Die zou echter niet hebben misstaan, want de gitaar van Brown zat begeleidend veelal in hetzelfde geluidsspectrum als het slagwerk en de bas. De heldere klank van de piano zou zeker meer zijn opgevallen.

Sonny Rollins had er zin in. Bij zijn opkomst liep hij schuddend met zijn vuist op de microfoon af en kondigde de band en ook meteen het eerste nummer aan: 'McGhee', een eerbewijs aan trompettist Howard McGhee. De bandleden mochten er eerst mee aan de gang en ten slotte de tenorist zelf. Hij begon met enkele korte frasen en vervolgens rolde zijn hele verhaal er uit. Rollins keerde voortdurend terug bij het thema om vervolgens weer een nieuw doorgecomponeed couplet toe te voegen aan zijn lied. Nog in het loeiend applaus zette hij een rokende calypso in: 'St. Thomas'. Hij soleerde uitgebreid, als enige. Steeds weer het thema als springplank gebruikend en regelmatig flarden van andere stukken door zijn muziek vlechtend. Door het gemak en zelfvertrouwen waarmee hij speelde, torede Rollins hoog boven de rest van zijn band uit. Die bandleden waren vooral als begeleiders meegekomen. Niettemin gaf Rollins zijn medemusici regelmatig soloruimte en had ieder bandlid wel een stuk waarin hij naar voren mocht treden. Ook gunde hij ze hun successen. Toen op een gegeven moment voor een saxofoonsolo werd geklapt, maande Rollins het publiek al wuivend om de aandacht op de navolgende gitaarsolo te richten. En was er een chorus afgelopen, dan maaide de leider met zijn vuist in het rond: doorgaan, doorgaan!

Het spel van Sonny Rollins was zo daadkrachtig, dat het publiek ook in de minder bekende stukken geboeid bleef luisteren. Het hoogtepunt was voor mij de uitvoering van 'In a Sentimental Mood'. Nog in het applaus voor het vorige stuk, zette hij deze ballad in. Net als in 'McGhee' keerde hij in zijn solo voortdurend terug bij het thema, waardoor dat als refrein ging fungeren. Hierna was het de beurt aan bassist Cranshaw en vervolgens gitarist Brown. Rollins voorzag hun soli op zijn saxofoon voortdurend van stimulerend commentaar. Daarna nam Rollins zelf het heft weer in handen en vertelde nog eens zijn verhaal, maar via geheel andere wegen dan in het begin. Ten slotte ging hij volop genietend uitgebreid op zoek naar de eindnoot. Een spannend avontuur dat steeds weer opnieuw begon en letterlijk en figuurlijk eindeloos leek. Een fantastische belevenis. Het concert was toen vijf kwartier bezig, maar nog even energiek kwam het volgende stuk al weer honkend en rockend uit de tenor.

Exact twee uur na de aftrap klonk het eindsignaal voor een concert waarin Rollins de zaak muzikaal en technisch volledig in de hand had. De groep kwam nog een keer terug, maar alleen om duidelijk te maken dat het echt over was. Jammer, want twee uur lang in stijgende bewondering happen naar adem is wel wat, maar bij zo'n concert nooit te lang.

Hessel Fluitman

Groningse jazzfans zijn klaar voor Sonny Rollins. Bekijk dit filmpje:

<http://www.youtube.com/watch?v=L3VUZxQ5-HM>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MARIA MARKESINI EN BERT VAN DEN BRINK DUO

Bezetting:

Bert van den Brink (p, ac),
Maria Markesini (voc, p).

Datum en plaats:

23 oktober 2009,
De Doelen,
Rotterdam.

Maria Markesini (li) en Bert van den Brink. (Foto: Joke Schot)

Pianist Bert van den Brink begon vrijdag 23 oktober zijn duoconcert met zangeres/pianiste Maria Markesini solo. Omdat hij zichzelf had opgelegd om meerstemmig te gaan studeren, speelde hij "fuga's, als vervolg van mijn serie thuisconcerten die ik 'Bert Bites' noem". Van den Brink kan in zijn eentje gemakkelijk een avond lang boeien. Maar Maria Markesini stond ook op het programma. Toen zij de microfoon oppakte, ontstond er een bijzondere chemie. Er volgde veel muziek van haar onlangs verschenen cd 'Kosmo' (zie de recensie in JazzFlits 126). Markesini is oorspronkelijk Grieks én is een klassieke pianiste. Die twee aspecten beheersten het concert. Volksliedjes en standards werden verweven met deze invloeden. Maar ook was er een sprankelende versie van Bob Dylans 'Man Give Names To All The Animals'. Van den Brink en Markesini speelden een paar stukken op twee vleugels. Wat mij betreft was Markesini echter op haar best als ze zich liet begeleiden. Ze bereikte op die manier een diepere intensiteit. Eén keer zong ze terwijl ze als een klein meisje op de grond bij de vleugel zat. Bij 'Why Did I Choose You?' hield ze het niet droog. Die emotionele momenten voegden heel wat toe aan de cd. En dan is het goed.

Peter J. Korten

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van uw Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe is te downloaden via de website van Adobe.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

RODITI/IGNATZEK/ RASSINFOSSE

Bezetting:

Klaus Ignatzek (p),
Claudio Roditi (tp, bg),
Jean-Louis Rassinfosse (b).

Datum en plaats:

23 oktober,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

V.l.n.r.: pianist Klaus Ignatzek, trompettist Claudio Roditi en bassist Jean-Louis Rassinfosse. (Persfoto)

Hoog niveau kamerjazz bij internationaal trio

Pianist Klaus Ignatzek, bassist Jean Louis Rassinfosse en trompettist Claudio Roditi vormen al twintig jaar een trio met een tamelijk ongebruikelijke samenstelling. Ze hebben ook diverse cd's op hun naam staan. De Belg Rassinfosse heeft nog bij onder anderen trompettist Chet Baker gespeeld en ook de Braziliaan Roditi kan een indrukwekkend muzikaal c.v. overleggen. Toch zijn ze in Nederland niet echt bekend. De mensen die zich door die onbekendheid niet hadden laten afschrikken, kregen 23 oktober in Leeuwarden bij Hothouse Redbad een indrukwekkend optreden met fijnzinnige kamerjazz voorgeschoteld. Voor een klein jazzverband als dit geldt hetzelfde als voor de muzikanten van een klassiek strijkkwartet: het moet perfect passen, anders valt de muziek als los zand op de grond. En het paste perfect. De drie musici bleken nauwkeurig op elkaar ingespeeld. Ze kenden de ins en outs van elkaars spel en golfden met elkaar mee.

Het gros van de thema's was van de hand van de Duitse leider Klaus Ignatzek. Hij haalde een parelende klank uit de piano. Roditi speelde over het algemeen opvallend zacht en vloeiend op zowel bugel als trompet. Zijn improvisaties waren welluidend en gecontroleerd. Rassinfosse haalde een gelijkmatige sound uit zijn contrabas met een heel stabiele vier in de maat, waarop het goed improviseren was. In zijn solo's vlocht hij nadrukkelijk hele stukken van andere composities. Zo kwam de 'Boléro' van Ravel uitgebreid langs. Ook andere klassieke stukken en de beginmaten van een oude hit van het poptrio Cream passeerden de revue. Van mij had dat niet zo gehoeven, maar het publiek apprecieerde het wel. Had hij die citaten iets meer en passant aangehaald, dan was het niveau wat mij betreft nog hoger geweest.

Hessel Fluitman

CORRECTIE op nummer 126

Bij het verslag van het concert van **James Carter** op 17 oktober in Lantaren/Venster te Rotterdam, noemden wij abusievelijk Dwight Adams als trompettist. Hij was aangekondigd, maar Carter verscheen met trompettist **Corey Wilkes**.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JAN GARBAREK GROUP**Bezetting:**

Jan Garbarek (sax),
Trilok Gurtu (dr, perc),
Rainer Brüninghaus (toetsen),
Yuri Daniel (b).

Datum en plaats:

24 oktober 2009,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Tweemaal Jan Garbarek.

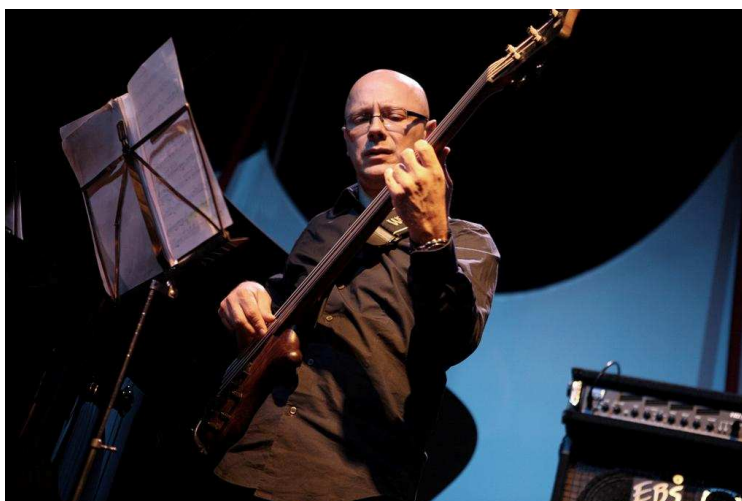

Rainer Brüninghaus.

Trilok Gurtu.

De Jan Garbarek Group maakte in Rotterdam zijn opwachting voor een uitverkochte zaal. Speciale gast was de Indiase meesterdrummer Trilok Gurtu, die van leider Garbarek alle ruimte kreeg. Die ruimte gunde hij ook de andere solerende groepsleden. Het publiek reageerde enthousiast. (Foto's: Joke Schot)

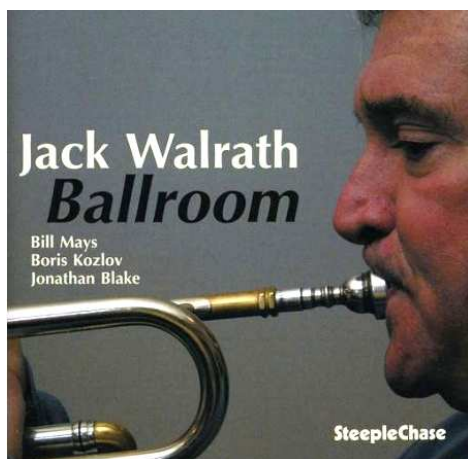

Yuri Daniel.

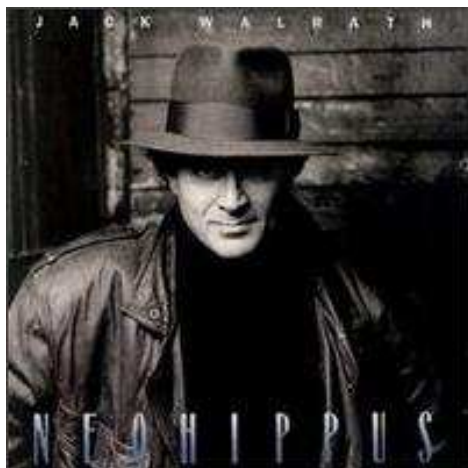
NEW YORK CALLING

JACK WALRATH UNMUTED

DOOR PAUL BLAIR

De cd 'Ballroom' van Jack Walrath.

De cd 'Neohippus' van Jack Walrath.

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

He's toured behind Ray Charles, done yeoman service in Latin bands, backed R&B vocalists in the studio and passed five fruitful years (1974-79) in Charles Mingus' group. Yet trumpeter Jack Walrath came into music while growing up far from any main stem. He allows that there wasn't much of a jazz scene in Edgar, the tiny Montana town where he spent his childhood. "My mother had an old Hawaiian guitar," he recalls, "and I used to play along with solos on Bill Haley records. But since there wasn't a guitar in the school band, when it came time to pick an instrument, I chose trumpet and seemed to progress pretty well on it. At eleven, I heard Louis Armstrong at a concert – even got to meet him backstage – and from that point on, it was just listening to records and deciding what music I liked best. Maybe in some way, the lack of local peer pressure was a good thing, because there was no one around to tell me what was hip and what wasn't. Back then, every little mom-and-pop record store had a jazz section and you could also choose stuff you wanted to order from the Schwann catalog, which listed absolutely everything. I had a subscription to Downbeat, too, and joined the Columbia Record Club. Until I went to a music camp in California in 1963, I still preferred the traditional jazz thing. But I met a couple of guys there who were into more modern stuff, so I started checking that out, too."

"Later, when I attended Berklee, I had a little band with Pat LaBarbera on tenor, Calvin Hill on bass and either Chip White or Joe LaBarbera playing drums. Our pianist was actually someone else from Montana, although I didn't meet him until I got to Boston. And by the way, I still love records, especially those with unexpected things on them like Wynton Kelly playing organ, Kenny Dorham playing bass, Elvin Jones as a guitarist or Clifford Brown on piano with Eric Dolphy."

"When people ask me to name my favourite trumpet player, I always say, 'Me!' I know that sounds arrogant. But think about it. You're listening to yourself day after day, night after night, and if you're *not* your own favourite, you'll go crazy, right?"

"These days, I'm often involved in jazz clinics around the country. I prefer working with more advanced students and try to show them things they won't find in textbooks: fresh harmonic thinking, unusual scales, new ideas involving both composition and improvisation. Still, a fulltime university position wouldn't suit me. When I was nine, I didn't say to myself, 'Hey, I want to learn to play this horn so that I can be a teacher some day.'" On 'Ballroom', his superb 2008 CD for the Steeplechase label, Walrath enjoys congenial support from a rhythm section headed by pianist Bill Mays, a longtime friend. That disc is also notable for some fanciful tune titles. 'Death Is Just Around the Corner Cha Cha Cha' turns out to be cheerily boppish, while 'He Was Such A Nice Quiet Boy!' – equally upbeat in tone – refers to the sort of comments one hears on the evening news after some local lad is found to be responsible for a bloody shooting incident.

FESTIVAL

DJ Dieb13 is 18 december op het Doek Festival in het Bimhuis. (Persfoto)

DOEK FESTIVAL
Bimhuis, Amsterdam
18 en 19 december 2009
<http://www.doek.org>

Met onder anderen: Boeren Festival 4tet, Dieb13/Burkhard Stangl, Meezing-middag: Zing Zang Mengelberg, Delius/Léandre/deJooode, Fuhler/Unami en Wollo's World.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi,

• Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

VERVOLG NEW YORK CALLING

But the album also contains an abundance of beautifully moody ballad playing on which Walrath's skill with mutes is apparent. "I used the Harmon mute a lot during my Miles Davis period," he says, "and then the plunger mute, once I went back and began listening to older guys like Clark Terry."

"When people ask me to name my favourite trumpet player, I always say, 'Me!' I know that sounds arrogant. But think about it. You're listening to yourself day after day, night after night, and if you're *not* your own favourite, you'll go crazy, right?" "Inspirations? There've been lots of people over the years, and they aren't all trumpeters. Maybe I'd list Jack Teagarden or Sonny Rollins among them. Once, during a blindfold test, someone was asked to listen to one of my tracks and he said, 'That guy thinks more like a saxophonist than a trumpeter.' I took that as a great compliment. To my way of thinking, there are really no rules in music. I mean, rules are just another name for clichés that are repeated often enough to be termed a style. After all, Bach broke plenty of rules, but what he did most consistently became the 'rules' for what we now call Bach counterpoint."

"Someone once defined insanity as doing the same thing over and over again while expecting different results. Well, that's why I'm still hanging in there. I'm a true New Yorker: 63 years old and still believing that I'm going to make it someday."

The Walrath quintet played at Smalls on November 5.

HET JAZZJAAR 1935

zoals beschreven in het Amerikaanse blad Downbeat

'This is the band of the year', schreef Downbeat in januari 1935, een half jaar na de oprichting van het blad. En die band was het orkest van **Bennie Goodman** dat eind 1934 furore maakte in het 'coast-to-coast' radioprogramma 'Let's Dance'. Ook startte Downbeat die maand met platenrecensies. De eerste besproken 78-toeren-plaat was 'Solitude' van het orkest van **Duke Ellington**. 'Pretentious and indicative of Ellington's sterility', oordeelde John Hammond later dat jaar over 'Reminiscing in Tempo', een werk van twaalf minuten van de orkestleider.

De radio stond in 1935 bol van de bigbands. Het orkest **Casa Loma** was een vaste gast in 'The Camel Hour'. Na een akkefietje met zijn broer Tommy richtte **Jimmy Dorsey** een eigen orkest op. Benny Goodman verliet zijn vaste stek in het Roosevelt Hotel in New York en ging op tournee door de VS. Hoewel de critici enthousiast waren, bleef het publiek weg. Tot in California. Daar, in de Palomar Ballroom, vloog de vlam in de pan. Ook in Chicago waren ze een groot succes. In Downbeat stond voor het eerst de term 'King of Swing'. Die eerste keer nog in een advertentie van Slingerland drums en van toepassing op Bennie Goodmans drummer Gene Krupa. Later kreeg Goodman dit predikaat zelf opgespeld.

Fletcher Henderson, met in zijn nieuwe band trompettist Roy Eldridge en tenorsaxofonist Chu Berry, speelde in New York's Roseland Ballroom. En **Earl Hines** stond voor het vierde seizoen met een eigen bigband in Chicago's Grand Terrace. New York's 52nd Street telde in 1935 vier jazzclubs: The Hickory House, The Onyx, Adrian Rollini's Tap Room en The Famous Door. 'Isle of Capri' was in 1935 een grote hit.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS**dubbelconcerten****Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2**

1. Bert van den Brink met Maria Markesini
 2. Maria Markesini met Bert van den Brink
- 15-11-09 - Beauforthuis - Austerlitz
28-11-09 - Schouwborg Lochem
03-12-09 - Stadsgehoorzaal Leiden
09-01-10 - Schouwborg De Kring - Roosendaal

1. Trio Johnny & Mozes Rosenberg
 2. Rob van Bavel met Johnny Rosenberg
- 21-11-09 - Goudse Schouwborg - Gouda
27-11-09 - Theater Het Klooster - Woerden
11-12-09 - Theater 't Mozaïek - Wijchen

1. Carlo de Wijs met KeyJay@LAB
 2. KeyJay@LAB & World Voices en Do
- 26-11-09 - Schouwborg De Meerse - Hoofddorp

1. Piet Noordijk & Peter Beets
 2. The Beets Brothers met Piet Noordijk
- 20-11-09 - Theater aan de Parade - Den Bosch
06-12-09 - De Harmonie - Leeuwarden
10-12-09 - Brabant House (Scala) - Helmond
11-12-09 - De Doelen - Rotterdam

1. Mike del Ferro Trio
 2. Monica Akihari Kwartet
- 18-12-09 - Cultura - Ede
19-12-09 - Schouwborg De Kring - Roosendaal

Lydia van Dam Kwartet
11-12-09 - De Kleine Komedie - Amsterdam

1. 4BEAT6
 2. Ken Ard met 4BEAT6
- 15-01-10 - Brabant House (Scala)

1. Kikker heeft de Blues
- 29-11-09 - Muziekkwartier Enschede
12-12-09 - Concertgebouw - Amsterdam
13-12-09 - Concertgebouw - Amsterdam
20-12-09 - Philharmonie - Haarlem

1. Fay Lovsky & Eric Vloeimans
 2. Eric Vloeimans Gatecrash
- 08-12-09 - Cultuurcentrum Griffioen - Amstelveen
09-12-09 - Theater aan de Slinger - Houten
11-12-09 - De Kleine Komedie - Amsterdam
(alleen programma van voor de pauze)
12-12-09 - Stadsgehoorzaal Kampen
13-12-09 - Stadsschouwburg Enschede
16-12-09 - Deventer Schouwborg
18-12-09 - Philharmonie - Haarlem
19-12-09 - Parkstad Limburg Theaters - Heerlen
08-01-10 - Cultuurpodium Boerderij - Zoetermeer
14-01-10 - Chassé Theater - Breda

www.jazzimpuls.nl**VARIA****Luisterpaal**

Via de website biedt Radio 6 sinds medio oktober de mogelijkheid om twaalf complete muziekalbums te beluisteren. Het aanbod van deze **Radio 6 Luisterpaal** wordt wekelijks ververs. Tot half november zijn steeds twaalf Blue Note-albums in de aanbieding. Daarna worden recente cd's uit het muzikale spectrum van Radio 6, te weten jazz, soul, funk en world, aangeboden. U vindt de Luisterpaal op <http://radio6.nl/luisterpaal>. Aangekomen op deze pagina ziet u twaalf albumhoezen. De platen kunnen worden afgeluisterd door op de hoes te klikken.

JAZZWEEK TOP DRIE**Datum: 2 november 2009****1. Roy Hargrove Big Band**Emergence
(Emarcy)**2. Poncho Sanchez**Psychedelic Blues
(Concord)**3. Gerald Wilson Orchestra**Detroit
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

HET NIEUWE JAZZBULLETIN IS UIT

Het oktobernummer van Jazzbulletin bevat onder meer interviews met **Martin Fondse** (geïnterviewd naar aanleiding van het verschijnen van zijn cd 'Fragrant Moondrops') en **Jenne Meinema**. In de rubriek 'Historie' reconstrueert Ben Zwanink op zeven pagina's de beginperiode van de 65-jarige **Willem Breuker**. Nog een stukje geschiedenis komt aan de orde naar aanleiding van het veertigjarig jubileum van **Hot House Leiden**, de op een na oudste jazzclub in Nederland. Verder de gebruikelijke cd- en boekbesprekingen. Het redactioneel wordt afgesloten met een In Memoriam **Simon Vinkenoog**. Meer informatie over het Jazzbulletin is te vinden op de website van het MCN: <http://www.muziekcentrumnederland.nl>.

WWW.JAZZFLITS.NL